

ZGODNJA DANICA.

KATOLIŠK CERKVEN LIST.

Danica izhaja vsak petek na celi polji, in velja po pošti za celo leto 4 gld. 60 kr., za pol leta 2 gld. 40 kr., za četert leta 1 gld. 30 kr. V tiskarnici sprejemana za leto 4 gold., za pol leta 2 gld., za četert leta 1 gl.; ako zadene na ta dan praznik, izide Danica dan poprej.

Tečaj XXXV.

V Ljubljani, 20. vinotoka 1882.

List 42.

Izgledi bogoljubnih otrok iz vsih časov kresćanstva. III.

3. Sv. Stanislav Kostka.

(Dalje.)

b) Krotkost in poterpežljivost.

Za to dvojno čednost je imel Stanislav pač dovelj priložnosti. Ko sta si bila z bratom Pavlom na Dunaju najela skupno stanovanje, začel ga je Pavel mnogoverstno dražiti in neusmiljeno žaliti.

Njuno življenje si je bilo namreč čisto nasprotno; kar je bilo za Stanislava naj ljubše opravilo, za to Pavel prav nič ni maral. Pavel je živel jako neredno. Sprjaznil se je bil s poljskimi plemenitki, ki so bili lahko-mišljeni in merzli za božje reči. Ž njimi je obiskoval gledišča, ples in veselice; zapravljal je denar z nezmérnim vživanjem in gizdavo obleko, za ss. zakramente in dela keršćanske ljubezni pa se ni zmenil. Ni tedaj čudo, da mu Stanislav ni bil všeč, ker je tako redno, lepo in pobožno živel. Le pogled na nedolžnega brata bil mu je tiho pa dovelj ostro očitjanje.

Pavel si veliko prizadeva, da bi dobrega brata na svojo stran obrnil, da bi tudi tako p. svetno jel živeti. Pa vse prizadevanje je zastoj. Zato je od dne do dne prederzniši in sovražniši zoper Stanislava. Nikoli ne sliši sveti mladenček lepe besede iz njegovih ust. Njegov dolge in pobožne molitve, tolikratno obiskovanje cerkev, tako pogostno prejemanje ss. zakramentov, priprosta obleka, molčečnost, njegov post in zaničevanje posvetnih gostij in veselice: vse to je v očéh prevzetnega brata prehudo očitjanje, ki meni, da se ne smé dalje terpeti, to se mu zdi krivica, ki misli, da ne smé biti brez kazni. Od tod neprenehljivo očitjanje in neprestano karanje.

Pa zlobni Pavel ne ostane le pri terdih, razžaljivih in osornih besedah, temuč kar je še hujše, celó djanako začne terpinčiti to krotko jagnje, rekoč, da hoče ukrotiti njegovo termo in pregnati njegovo svojeglavnost. Njegova nečloveška terdoserčnost sega večkrat celó tako daleč, da ga na tla verže, s palico kruto pretepa, z nogami teptá in neusmiljeno suje. In ker Stanislav to krutost molčé in krotko prenaša, mu jeza le še bolj narašča.

Odgojitelj Bilinski je sicer kterikrat prihitel in je ubozega Stanislava iztergal iz terdih rók neusmiljenega brata; toda o taki priliki je še sam začel ga žaliti, rekoč, da po lastnem zadolženji to terpi, da je to pravična kazen za njegovo samoglavnost, a ktero brata tolikanj draži. Bilinski je bil namreč tudi posvetnjak, in zato je tako govoril; on, ki bi bil moral vesel biti takega gojenca in ga braniti, je še sam mnogokrat pomagal žaliti ga in odvrčati od njegove bogoljubnosti.

Tako hudo se je Stanislavu godilo neprenehoma, več ko dve leti: od marca 1565 do avgusta 1567, ko je nastopil potovanje proti Rimu. Skoraj, da ni imel le enega čisto mirnega dneva. Kajti razun brata in Bilinskega je imel še dva druga žaljivca.

Dva poljska plemenitnika, sorodna mu mladenča, sta stanovala v ravno tisti hiši in sta ga zlasti pri molitvi po noči dražila. Eden je bil enakega imena, eden pa se je imenoval Rozrarski. Po svetnikovi smerti sta oba skesano spoznala krivico, ki sta mu jo nekdanj prizadevala.

Rozrarski je še v starih letih s solznimi očmi pripovedoval, kako je Stanislav po noči, ko so tovariši spali, tiho vstajal, potem nekaj časa klečé molil, potlej pa roke navskriž djal in na tleh razprostert dolgo časa čul v pobožni molitvi. To videti je večkrat vstal, navidezno kakor bi imel kak opravke, v resnici pa iz tega namena, da bi nedolžnega otroka motil. Delal se je, kakor bi ga ne videl, pa ga je močno z nogo sunil, ali nanj stopil, ali pa zavalil se nanj, kakor bi imel kamen pred seboj. Stanislav pa, kakor bi ne bil živ, ali bolje rečeno, ker je bil v Boga zamaknjen, se čisto nič ni premaknil in se kar nič pritožil.

Drugi plemeniti sorodnik nekega dne, ko so že Stanislava začeli očitno za blaženega častiti, dobi od svoje sestre Ane, prednice slavnega samostana v Jaroslavu, eno izmed prvih slik svojega mladostnega verstnika. Premišljeva je znani obraz, najpred zarudi in potlej globoko ginjen poljubi podobo, nato se mu solze vlijó in zopet in zopet poljubuje drago mu obličje. Prednica meni, da je zato tako veselo ginjen, ker si je eden njegovih sorodnikov v tako malo letih toliko zaslug in toliko čast pridobil. Pa odkritoserčno spozná, da to niso solze veselja ter izdihne: „Oh! kolikrat sem stopil na tega blaženega mladenča, ko sva se še na Dunaju skupaj šolala, in je on na tleh molil po noči!“

Kako se je pa Stanislav obnašal pri tem dolgem in hudem mučeništvu? Ni mu mar za to, ali je bratu in drugim všeč ali ne; in precej od kraja sklone tako živeti, kakor spozná, da se mora po Božji volji živeti. Če ga je Pavel osorno opominjal, naj se lepše oblači, naj ne zaničuje svetá in svetnega veselja itd., je vselej krotko pa odločno odgovoril: „Nisem rojen za ta svet, ampak za večnost; za njo hočem živeti, ne pa za svet!“ In ostal je stanoviten v svojih sklepih, pa tudi poterpežljiv in vesel v naj hujšem zaničevanju in preganjanju.

Naj večja krivica, naj zlobniše zaničevanje in zasramovanje ga ni moglo pripraviti v nejevoljo ali ob ljubezen do brata. Pustil se je tepsti in z nogami tepati, ne da bi se bil ustavljal ali pritoževal. Še celó očetu, kateri ga je tako zeló ljubil, in materi, ki ga je med vsemi otroci naj raji imela, ni nikdar nič potožil; vse, vse je molče prenašal s plemenito serčnostjo, iz ljubezni do Boga.

Kadar je nevihta bratove jeze ponehala, je vselej kazal nedolžni deček svojemu preganjavcu ravno tako vesel obraz, kakor préd. In skor ni mogoče, da bi brat brata bolj priserčno ljubil, kakor je ljubil Stanislav svojega brata Pavla. Pri vsaki priložnosti mu je pokazal svojo vdanost in spoštovanje. Snažil in pospravljajal mu je sobo, čedil mu je čevlje in obleko, in sicer mu je stregel, kolikor je le mogel.

Tako ravnati, kakor je Stanislav ravnal, se ne pravi samo zapovedi spolnovati; temuč spolnoval je tudi evangelijske svete, ker je dobro povračal za hudo, postrežbo za razžaljenje, bratovsko ljubezen za terdoserčno krivičnost. Tolika poterpežljivost in krotkost je svetniška čednost.

(Dalje nasl.)

Zakaj bo marsikdo tako dolgo v vicah?

Razodeto je bilo neki sveti osebi, ki je veliko pobožnost opravljala za duše v vicah, na katere tako radi pozabimo, da morajo v kraju očiščevanja sploh veliko bolj dolgo ostati, kot je poprej mislila. Sledeči razlogi so povzeti iz njenega poročila.

Pervi razlog je popolna čistost, katero si morajo pridobiti duše, predno smejo stopiti pred tron Njega, ki je bistvena čistost in svetost, in ki sprejema v sveto mesto zveličanih le tiste, ki so čisti po Njegovi podobi. Bog, pravi prerok, preiskuje obisti in serca. On vidi madeže še v solnca, in po besedi preroka Jezaija so naša naj boljša dela pred Njim, kakor umazano blago (Quasi pannus menstruatae).

Svetniki so svojo revščino, to je, svojo nepopolnost, na zemlji tako dobro poznali, da so se vselej tresli, kadar je Bog njih dušnim očem tisto gledati pripustil. V dokaz nekateri izgledi.

Sveti Bernard si je vsaki čas mislil, da se bo odperla zemlja pod njim in ga bo požerla. S solznimi očmi je prosil Boga, naj vasi, mimo katerih gre, ne kaznuje zaradi njega. Sv. Martin je pripisaval svojim grehom vse hudo, ki je ob njegovem času napolnovalo zemljo in pustošilo Cerkev.

Sv. Frančišek Saleški, ko je prišel iz Milana, kamor je bil šel počastiti ostanke sv. Karola Baromejskega, stopi binkoštni praznik na leco, ter pravi svojim vernim: „Prinesem vam blagoslov sv. nadškofa milanskega: reči pa vam moram z besedami sv. Antona, katere je on govoril učencem po prihodu od sv. Pavla, prvega samotarca, ki ga je bil obiskal: Ravno kar sem častil izgled svetosti velikega služabnika Božjega, zraven katerega sem jaz le senca in slepilo škofa, še vreden ne

poljubiti stopinje njegovih nóg. Znano je tudi, kako slabega, grešnega, za dobro nesposobnega se je imel častitljivi župnik Areški. In glejte, ta mož je pravi čudež našega stoletja, od vseh občudovan, slavljen in češčen. Ta sveti mož, ta izgledni mašnik, poln krepkosti in dobrih dél, je bil v strahu in se je tresel za svoje zveličanje.

Ako so se tako sveti in popolni možje tresli za svoje zveličanje, pač lahko spoznamo, kako dolgo očiščevanje nas čaka v vicah, ki nismo sveti in nismo popolni, ker nismo zadostovali za svoje neštete pregreške in pomanjkljivosti; nasproti, še odložili jih nismo. In prav to je drugi razlog, ki podaljšuje očiščevanje ubozih duš v vicah.

„Nič nečistega ne pojde v nebeško kraljestvo.“ Sv. apostelj Jakob pa pravi, da smo se vsi v mnogem pregrešili (in multis offendimus omnes). Oh, koliko odpustljivih grehov storimo dan na dan! Kolikokrat prostovoljno in premišljeno grešimo iz navade in nagnjenja! Kolikokrat zaradi šibkosti, prenašanja in nepazljivosti! Kdo pač more vse imenovati in naštet.

En sam smertni greh je gora, ki nam zapira pot v srečno večnost, ter tudi v vice; odpustljivi grehi pa so kup peska, ki obdaja našo dušo, ji brani v nebesa in jo dolgo, dolgo zadržuje v vicah. Enako zadržujejo tudi časne kazni, ki so nasledek smertnega greha, od katerega smo bili odvezani. Odveza od spovedanih in obžalovanih grehov nas obvaruje pekla; toda nekaj nam pa le pusti. Nevarnost smerti je odpravljena, ali rana še ni zaperta in zaceljena. Spovednik nam sicer naloži pokoro; ali to je majhna pokora, ki ni v pravem razmerju s številom in velikostjo storjenih grehov, ter ne zadostuje pravičnosti božji. Pri spovedi pozabljeni odpustljivi grehi in nezadostno zadostovanje za spovedane smertne grehe je toraj drugi razlog dolzega očiščevanja v vicah.

Tretji razlog dolzega vicanja je nezmožnost duše si v vicah kaj pomagati. Tam si ne more terpljenja polajšati, pa tudi ne prikrajšati. Čas zasluženja jim je pretekel. Dan jim je pošel, nastala je noč. Veržene so v temnice, kjer ostanejo, dokler s terpljenjem ne plačajo zadnjega vendarja svojega zadolženja. Le na našo ljubezen in pobožen spomin smejo upati in upajo. O, kako zeló zdihujejo po naših dobrih delih, ki jih morejo rešiti! In kako hudo morajo terpeti, ker velikrat ne najdejo pomoči, na katero se zanašajo, in do katere imajo pravico, ker smo jim jo mi dolžni! Duše v vicah same sebi ne morejo nič pomagati, pač pa molijo za nas, so nam v pomoč, nas branijo in varujejo. Pač veljavni razlogi, da bi mi pomnožili skerb za duše naših ranjcih!

Še četrti razlog naj navedem, in ta je ravno naša mlačnost in zanikernost za duše v vicah. Koliko molitve, koliko dobrih dél, koliko zasluženja in odpustkov bi lahko darovali ranjkim; pa mlačnost in zanikernost naša nas zadržuje, da ne pomagamo tem dušam, ki terpe.

Čudom se je čuditi, kako svet duše ranjcih hitro po smerti prestavlja v nebesa, če je bilo tudi njih življenje polno zmót in napák brez kesanja, polno nepopolnosti brez pokore! No, zdaj so srečni! — tako se po smerti ranjcih radi tolažimo, ter opuščamo za nje moliti. Za truplo ranjcih se pač skerb. Koliko se potrati za nečimurne pogrebe! Koliko se izdá denarja za drage spominke! Koliko se skerb za hvalne napise! A za dušo?... Pozabljena je! O nehvaležni svet! ti skerbiš za lep pogreb svojim prijateljem in dobrotnikom; na njih dušo pa tako hitro pozabiš!

Častiti bravec! ali se ne ogláša tudi tvoja vest, da je tvoja mlačnost in zanikernost kriva, da kdo, kateremu si ti dolžan pomagati, še vedno terpi in se vica?

Beri še sledečo dogodbo.

Devetega novembra 1548 je sv. Ljudoviku Bertrandu umerl njegov oče; njegova duša je prišla v vice in je kmali pridobila sv. sina, da se je vdeleževal njenega terpljenja.

V teku osmih lét se je duša ranjega očeta po posebnem božjem dovoljenju pogosto prikazovala sinu, pa v tako žalostnem stanu, da je pri njenem pogledu groze trepetal. Časi je videl, da je bila z neznano močjo doli pahnjena; druge kratki pa, da so jo nepreprosljivi stražniki obdajali in neusmiljeno bili. Slišal je v tem terpljenju njeno žalovanje in dobro razumel njen tožeči glas:

„Moj sin Ljudovik, usmili se me; pomagaj mi, moj sin, potolaži mojega Sodnika, prosi ga za-me!“

Lahko si je misliti, kake občutke je ta klic tako dobrega, toliko bolečin terpečega očeta obujal v sercu tako hvaležnega otroka, kakor je bil sv. Ljudovik B. Strah in žalost ga je tako prevzela, da je bil nezmožen za vsaktero veselje. Videti je bil tako prestrašenega, bledega, zamišljenega in prepadenega obraza, da ni bil več živemu človeku podoben. Vsak dan je po stokrat, tudi po tisočkrat prosil Boga za odpuščanje svojih in svojega očeta grehov, in daroval je sv. mašo za njegovo dušo in za vse, ki terpe v tisti ječi. Preobloževal se je s težkimi spokornimi deli, bičal se do kervi, opravljal je brez prenehanja, le z zdihovanjem pretergovane goreče molitve, roženkrance, spokorne psalme in litanije. Na pomoč je klical sveto Devico Marijo, priporočeval se je svetnikom, klečeč o podnožju njunih oltarjev ves v solzah. Prikazni očeta niso bile brez koristi za sina; vtisnile so njegovi duši zdravilni strah pred sodbo božjo. Ta strah ga je ohranil nedolžnega, ga je navdihoval s svetim strahom in studom pred naj manjšim grehom, ter storil, da je naj lepše dni svoje mladosti preživel v ostri pokori. Nagibal ga je neprenehoma opravljati dela pobožnosti in dušnega usmiljenja in v pomoč pravičnim in terpečim dušam, in to zadostovanje je bilo za njega novo zaslužnje.

Pa kakošne pregrehe je oni oča imel nad seboj, da je bil obsojen v tako hudo in dolgo terpljenje? Vsaj je izgledno živel, celó odkritoserčno želel stopiti v red kartuzijanov, kar mu je pa naravnost zabranila zapoved Božja; svetniki iz nebes so se pogovarjali z njim, živel je tako kristjansko, da so mu dali priimek dobrega očeta, kakor da bi bil kak menih.

Gotovo si smemo misliti, da ta pobožni mož je bil prost smertnega greha, ki po odvezi zapusti še nasledke, katere je treba izniti v dolgo časno kaznijo; a po misli, častiti bravec, kar je bilo spredaj rečeno o malih ali odpustljivih grehih, ki so tudi madeži na naši duši, za katere se mora duša v vicah dolgo pokoriti. In kdo nima tacih madežev, ko vendar sveto pismo pravi, da tudi pravični sedemkrat na dan pade! Pa pri osebi, o kateri je tukaj govorjenje, je še druga okoliščina.

Sv. Ljudoviku je bilo razodeto, da njegov oče bivši v službi imenitnega gospoda, je bil nekoliko deležen njegovih grehov. Pregréh drugih postanemo deležni na jako različen način, s svetom, s preveliko poterpežljivostjo, z nemarnostjo, s prilizovanjem, z boječnostjo, ali pa z opuščanjem posvarila, pregovarjanja, ali lepega izgleda; predstojniki pa tudi z ukazom, s privoljenjem, in več enacega.

Od očeta sv. Ljudovika Bertranda je bilo rečeno, da je 8 lét terpel v vicah; pa ta oče je bil še posebno srečen, ker je imel tacega sina, ki je neprenehoma molil in delal za rešitev očetove duše. Ko je njegova duša zapustila vice, prikazala se je svojemu dragemu rešitelju vsa lepa in bliščeča v vertu radosti.

Kaj pa se je nam bati, ki nismo tako sveti, kakor je bil oče sv. Ljudovika? O, iščimo si skerbno prijateljev v nebesih, da bodo s svojimi mogočnimi priprošnjami skerbili za nas. Z gorečo molitvijo, s svetimi mašami, s miloščino, z odpustki pomagajmo ubogim dušam v vicah. Pomagajmo jim še posebno v tem mescu, ki je od Cerkve odločen v spomin vernih duš; po naši pripomoči rešene duše bodo nam prijatelji neizmerno hvaležni in zvesti v dušnih in telesnih potrebah. (Poleg „St. Benedikts-Stimmen“ 1882. VI.)

Bl. Grča.

Ogled po Slovenskem in tujini.

Iz št. Vida pri Zatičini. (Spomini z Dunaja.) Pred nekterimi leti je bilo priprostim Slovencem še prav malo znano dunajsko mesto; dandanašnji je pa že veliko ljudi po kmetih, ki so tam bili in z veseljem pripovedujejo od lepote tega mesta. Tudi jaz se ga večkrat spominjam. Še celó, če sem v eni ali drugi cerkvi, pri božji službi in slišim duhovna pred pridigo in po pridigi ali pri popoldanski službi božji na glas moliti, ljudstvo je pa tiho, le tu in tam kdo malo zašepetá; mi precej na misel pride, kako prijetno je pa po dunajskih cerkvah, ker ljudstvo na glas moli. V cerkvi na glas moliti se meni zdi lepa navada, ki se med Slovenci pa marsikje pogreša; dala bi se pa lahko povsod ustanoviti, akoravno se do zdaj še marsikteri tako rekoč sramuje v cerkvi na glas moliti. Da na Dunaju ni te boječnosti, lahko iz tega spoznate, ker po dokončani pridigi ljudstvo pridigarja na glas zahvali z lepim rekom: „Vergelt's Gott“ (Bog njim poverni); in vselej se duhovnu na glas odgovarja. Ob nedeljah in praznikih, če ni slovesno duhovno opravilo, ni nobenih pevcev na koru, samo organist, da ljudsko petje z orgljami spremlja; tako tudi pri blagoslovu samo ljudje po cerkvi pojó. *)

Pa še eno mi je prav dopadlo. Ob večih praznikih in marsikterih priložnostih se začne petje, z orgljami spremljano, že četrta ure pred božjo službo; večkrat tudi po dokončani službi božji ljudstvo še eno celo pesem izpoje. Pri č. oo. redemptoristih vsako nedeljo pred popoldansko službo božjo pojejo psalme, t. j. hvalnice Matere Božje. Pojejo pa vsake verstice prvo polovico vsi, ki so čez pol cerkve proti presvetišu; drugo polovico pa oni čez pol cerkve proti koru. To je res ginjaivo; ali bi se ne dalo pri nas enako vpeljati? Že tam sem si mislil: mi Slovenci imamo tudi take psalme, sej jih je pred nekaj leti „družba sv. Mohora“ izdala v lepi knjigi „Dušna hrana“, petja željnih tudi ne manjka, čemu se že ni to priprosto, pa lepo petje tudi pri nas ustanovilo? Gerla imamo za to, le treba je ljudstvo domisliti, spodbuditi in mu pogum dati. To bi bilo lepo in bi tudi gotovo sad rodilo. S tem bi se gojilo petje, ki bi ljudi v cerkev vabilo in bi se postopanje okoli cerkve pred božjo službo opuščalo. S tem bi se nekoliko za Božjo in Marijno čast storilo, kar veste, da ne bi bilo zastonj. Marija bi nam obilno milosti sprosila, in vse mnogoterno povernila.

Na Gorenjskem, 12. okt. (Novi svetniki.) V pismu sv. Očeta papeža Leona XIII, danem v Rimu 28. julija 1882, razglašenem v ljubljanskem škofijskem listu, št. 10., beremo naznanjene nove cerkvene praznike za vso katoliško Cerkev. Ti prazniki so: Sv. Cirila, Aleksandrij-

*) Tam je prav velikokrat božja služba z blagoslovoma. Navadno je pri vsaki farni cerkvi vsaki dan ena sv. maša z blagoslovoma in vsako popoldne litanije, tudi z blagoslovoma.

akega škofa in spoznovalca, za 9. februarja; sv. Cirila, Jeruzalemskega škofa in spoznovalca, za 18. marca; sv. Justina, filozofa in mučenca, za 14. aprila (v Življenju Svetnikov 17. aprila); sv. Avgušтина, Kantuarskega škofa in spoznovalca, za 28. maja; in sv. Josafata, škofa in mučenca, katerega sv. Oče imenujejo „*praeclarum Poloniae ac Ruthenae gentis lumen*“ (presvitlo luč za Poljsko in Rusinsko), za 14. novembra vsacega leta.

Ravno tako so po nasvetu kongregacije svetih obredov za Rimsko mesto in njega duhovščino zapovedali obhajati še naslednje praznike, in sicer: Sv. Benedikta Jožefa Labre sprič., za 16. aprila; sv. Janeza Kerstnika De Rossi, sprič., za 23. maja; zvel. Urbana II, papeža in spozn., za 19. avgusta; zvel. Janeza Leonarda, spozn., za 11. oktobra, in sv. Leonarda Portomavriškega, spoznovalca, za 17. decembra vsacega leta.

Zapovedali so sv. Oče te svetnike cerkveno obhajati za vesoljno Cerkev od leta 1884 zavoljo prošnji škofov, ki so se bili v Rimu zbrali o času vesoljnega cerkvenega Vatikanskega zbora. Prosili so škofje, da bi se prazniki tistih svetih mož, ki so se največ trudili za razširjanje svetega evangelija in Kristusovega nauka med mnogoverstnimi narodi in ljudstvi, ne obhajali le samo po dotičnih deželah in mestih, ampak po vsi sveti katoliški Cerkvi.

Tako je bilo leta 1874 zapovedano po vsi katoliški Cerkvi obhajati 5. junija praznik sv. Bonifacija škofa in mučenca. Leta 1880 so sedanji sv. Oče Leon XIII ukazali po vesoljnem katoliškem svetu obhajati praznik svetih škofov in spoznovalcev Cirila in Metoda, apostolov Slovanov, za 5. julija.

S pismom pa od 28. julija 1882 so ukazali obhajati po vsem katoliškem svetu še godove in praznike unih svetnikov, katerih praznike za vesoljni svet so že leta 1870 prosili v Rimu zbrani škofje; in ti so: Sv. Ciril Aleksandrijski škof, sv. Ciril Jeruzalemski škof, sv. Justin filozof in mučenec (pro iis, qui peterent), in sv. Avgustin Kantuarski škof. Tem svetnikom so pridžali in pridružili še sv. Josafat-a, škofa in mučenca na Poljskem.

Leta 1884 bodo po vesoljnem svetu v duhovnih molitvah duhovni in z njimi verniki preslavljali veliko slavo vseh tih Svetnikov, ki so se toliko trudili za razširjanje svete Kristusove vere, in med njimi sta tudi dva mučenika, ki sta svojo kri prelila za Jezusa Kristusa, namreč: sv. Justin in sv. Josafat.

Posebni namen, razun navadnega za preslavljenje teh svetnikov, ki zadeva naj bolj duhovne, so sveti Oče prav posebno razložili v svojem pisanju, ki se tako glasi: *Id autem, hac inter alias ratione consequuti sunt, eorumdem scilicet Sanctorum festa sive in Universali, sive in Particularibus Ecclesiis indulgendo, ac vitae et rerum gestarum historiam Breviariis inserendo, ut qui divinas preces recitare tenentur, ab iis virtutum illorum factorumque memoria cum laude quotannis repetatur.* K temu naj pristavim še to le ponižno prošnjo: Ker v naši škofiji naj večkrat molimo sv. križev pot, katerega je zložil sveti Leonard Portomavriški, in ki je posebni pomočnik, kakor sv. Cerkev moli, da bi od Boga po njegovih prošnjah zadobili solze prave in resnične pokore ter serčnega obžalovanja; torej bi ne bila neprilika prošnja do našega prečastitega knežje-škofijskega Ordinarijata, da bi nam pri sv. Očetu zadobil pravico, saj v naši škofiji, kakor bode v Rimskem mestu, obhajati in praznovati god velikega sv. Leonarda Portomavriškega 17. decembra. Prav sedanjemu času je primérno opominjevanje sv. Očeta v proslavljenju teh svetih mož, da bi bili vsi vneti za razširjanje svete vere, in da bi tudi posebno gg. duhovni posnemali njih gorečnost in serčnost v spoznavanju in obrambi sv. vere.

Prav tacega duha je bil ranjki slavljeni škof Anton Martin Slomšek, kakor smo brali tudi v 40. listu „Zg. Danice“. Prelepo ogledalo imajo torej pred seboj tudi tisti gospodje, kateri podučujejo mlade duhovnike ali seminariste, in kateri jih pripravljajo po Slovenskem za semenišča. Slomšek bodi naš vzor; življenje, djanje, pridiganje, spisi in nauki ranjkega škofa Antona Martina Slomškega naj se ne prezirajo pri podučevanju mladih duhovnikov.

Akoravno se niso vresničile želje unega dopisnika, da bi se bili letos rimski popotniki z duhovni vred zbrali v Mariboru pri grobu pokojnega škofa Antona Martina Slomškega; naj pa veje nad nami in naj nas navdušuje duh Slomšekov, da ga bomo vsi posnemali v gorečnosti za slavo Božjo, v izrejevanju mladine v pravem katoliškem duhu, *) da bode tudi naše geslo: Vse za sveto katoliško vero, cesarja in ljubi slovenski katoliški narod!

M. J.

Dubica v Bosni, 9. okt. 1882. Zahvalno sem prejel denar za sv. maše iz Ljubljane, kakor tudi iz Novega mesta. Bog plati preč. gg. pošiljateljema njuno dobroto! Bolezen moja je stavbo kapele zakasnila, vendar je začetek zdaj že storjen, ter upam v pol-izdelani kapeli že v adventu službo božjo imeti. Moč po bolezni mi spet dohaja; zdaj bi že zopet žgance jedel, da bi mi jih kdo naredil; tudi mi je došla zapoved od preč. ordinarijata nadbiškupskega, naj vse oskerbim, kar je treba za deljenje sv. zakramentov, posode in knjige, da bode na tak način tukaj postala samosvoja dušna paša, in že so začeli daljni bosanski katoliki dohajati ter izpraševati, bode li frater (mašnik) zdaj tukaj stanovitno prebival? Ako bode stanovitno tukaj ostal, si mislijo, onda bomo se semkaj preselili, da bomo imeli bližje cerkev in duhovno pomoč.

Dež je nekoliko zdaj prenehal; razlivi Une in Save pa so tudi veliko škodo delali, ker so zemljo in koruzo odnašali, ali pa vsaj koruzo in druge sadeže pokrivali ter končevali. Pri vsi ti očitni škodi pa vendar turčina nisem nikdar slišal še mermrati, še manj pa pritoževati se zoper dež in vreme. V dežju so hodili na polje in se vračali zvečer domú — pevajoč. V tem oziru pač kristjani naših krajev in dežel še sence spoznanja nimajo proti turčinu, kateri vse vse, kar se mu dogodi, kakor od Boga mu odločeno in poslano sprejema, ter tudi na vprašanje, kako si? kako se ti godi? še tedaj odgovarja: Hvala Bogu, dobro; ko se mu resnično slabo godi, ko ga je kaka nesreča zadela, ali kaj enacega. Zato se pa tudi navadno turčin ne serdi, ne vpije, ne zmérja, še manj pa kolne ali roti; tudi živine ne pretépa in ne pobija. Čast toraj v tem oziru nevednim nevernikom; sramota pa in graja dobro podučenim in neprestano opominjevanim in svarjenim vernikom, ki se pa le malo dajo podučiti. (Ako Bog dá, da bi se poslednjič turčini spreobrnili, bodo res dobri kristjani iz njih.)

Danes sem jedel novo jed — pečeno bučo. Ta je po zunanem popolno buči podobna, prerezana pa je znotraj podobna dinji; samo ni mehka, ampak terda. Pečena ima popolno krompirjev okus, ki vleče nekoliko na zelenjavskega, da je toraj ta okus čisto enak krompirju, ki se je kuhal n. pr. za živino, zmešan z zelenjavo. Te verate buča bi na Kranjskem gotovo ne rastla, ker je dinjasta; tukaj pa raste obilno in narod jo pečeno slastno vživa.

Hvaležni
Val. Lah.

*) Žalostno je, da se Slomšekovih izvrstnih spisov in bukev premalo prodá, — kakšnih proizvodov dvomljivega ali tudi očitno protivnega obsega pa morda več. V kakošnem duhu so delali in pisali spredej omenjeni svetniki?...

V Sarajevu, 11. okt. — Evo Vam zopet nekoliko drobnih novic iz Sarajeva. — Sestre, hčere božje ljubezni so 4. oktobra začele šole. Vstav sv. Jožefa je namreč doveršen, akoravno imajo še posla z zvitim inženirjem, ki je zidanje vodil. Do sedaj se je oglasilo okoli 30 učenk, nekaj jih namerava še dojeti. Večinoma so katolikinje, dve ste razkolniške, in nekaj je judinj. Imajo pa sestre šestrazredno šolo z nemškim učnim jezikom, pa so odperle tudi sedaj le dvarazredno šolo s hervaškim učnim jezikom, a hočejo vsako leto po en razred dodati. Tim načinom se bo vsem vstreglo, da se bodo otroci lahko odgojevali, kakor bodo zahtevali starši. Slovesno pa se bo vstav odperl in blagoslovil prihodnji teden. Sam presvitli vikš škof ga bodo blagoslovili in nekoliko besedi spregovorili.

Marijin vstav ni še dodelan; tega še željnije pričakujemo. Hiši ste jako lepi, le malo v Sarajevu je lepših. Bog daj veliko blagoslova. — Tudi mala zgradica (poslopjiče) na zemljišču slabo uro od Sarajeva je gotova, a po bosanski. Uboge sestre sedaj zemljo okopujejo, in čakajo, da se jim iz Dunaja krave pripeljejo, ter dva konja — kupita. Veliko morajo terpeti. Kadar gre dež, ne vedó, kam bi se uglele, vse skozi streho in strop teče. K sv. maši in spovedi morajo hoditi v Sarajevo, lahko si mislite, da to ni ravno prijetno, posebno kadar je deževno in morajo gaziti bosansko blato. A vendar vse prav radovoljno preterpé.

Pokopališče so do sedaj katoliki in razkolniki imeli nekako vkupaj. Nahaja se tik mesta ob cesti, po kateri se iz Blažnja preko Sarajevskega polja pride v Sarajevo, toraj na kraju, kamor in kjer se bo sedaj mesto širilo. Zarad tega in pa, ker so zdravniki rekli, da je to za mesto jako nezdravo, zapovedalo se je, da moramo novega groblja (pokopališča) poiskati. Mogli bomo toraj v prihodnje sami za se, odločeni od razkolnikov, svoje pokopavati. A kako si hočemo zemljišče kupiti? Treba 2000 do 3000 gold., kje jih dobiti? Katoličani v Sarajevu so tako siromašni, da ne morem povedati. Samo od tega živé, kar si vsaki dan z rokami zaslužijo. Delati znajo le po bosanski, tako urarji, zidarji, tesarji, strojarji, kovači, krojači, čevljarji. Z Avstrije prišlo je mnogo ptujcev iz vseh pokrajin; nekaj se jih je tukaj naselilo, nekaj jih po zimi odide zopet domú. Ti znajo vse bolje delati, kakor naši Bošnjaki, zato večinoma nje za delo jemljejo, domačin mora stradati. Bojim se, da pride čas, ko bodo glada umirali. Taki so vsi razun dvojice ali trojice, ki so malo bolji. Zato smo v veliki zadregi, ker o novem letu se bo brez ugovora staro pokopališče zaperlo. Res ne vem, kam bi se obernal? Prosjačiti si skoro ne upamo, ker je po vseh deželah toliko nesreč, da se še domači reveži ne morejo preskerbeti. (V tacih okoliščinah ima Bog še kake posamezne velikoserčne duše, ki so zmožne z enim mahljem iz zadrege pomagati, ako jih božji glas prešine. Vr.)

Kolikor spoznam, je Sarajevo dosti nezdravo mesto. Sedaj imamo zopet koze in pa vročinsko bolezen. Posebno v Čemaluša-ulici menda ni nobene judovske družine (tam največ judov stanuje), da bi ne imela kakovega kozavega otroka. Tudi katoličanov smo nekaj zakopali. Žali, da ste nam dve gospé umerli neprevideni; nam niso povedali. Ptujcem, činovnikom, obertnikom in delavcem pomerjé tukaj skoro vsi otroci; komaj vsaki četerti jim ostane.

Kar nas je duhovnov sem prišlo, smo še dosti zdravi. Le eden iz Zagrebške škofije je 3 mesce ležal; sedaj se je že dovolj dobro popravil.

Korarji so kupili lastno hišo, ktera se sedaj popravlja. Dobili so denar na posodo, nekaj na Dunaju, nekaj v Ljubljani, da hišo plačajo in primérno popravijo. Treba jim bo le vsako leto odplačevati dolga in

obresti, kolikor bi sicer morali plačati za stan, pa je v 7 letih hiša z vsim njihova. Leži na najzdravijem kraju, med samimi turškimi hišami.

Dobili smo te dni iz Ljubljane lep kelih *) za verhbosanski kapitel: Bog poverni blagodušnemu gosp. dobrotniku z vsimi časnimi in večnimi dobrotami. Tudi nekaj cerkvene obleke nam je poslala družba sv. Rešnjega Telesa. Prav hvaležni smo za prelepi dar. Bog poverni dobrotnikom! Cerkve so jako zanemarjene. Božja služba se ne more le nekoliko spodobno opravljati. Katoličani so naj siromašnji del prebivalstva; kaj bi si mogli kupiti sami? Obleka se tukaj ob enem jako hitro pokvari, ker manjka pripravnih krajev in kostnov, kamor bi se mogla lepo spraviti. Nam v Sarajevu usmiljene sestre iz Zagreba mnogo pomagajo. Lepo nam vse operejo, očistijo, po altarjih razgernejo, po kostnih zložé; res neizrečeno veliko si dajo truda za našo katoliško kapelico.

Bolnik.

Kje so moje rožice,
Vse so že zvenele;
Kje pojejo tičice,
Zdrave in vesele!

Kam se skriló solnce je,
Da mi več ne sije;
Proč veselje za-me je,
Serce težko bije.

Ure léno mi tekó
V dolgi, temni noči,
Je opešalo okó,
Solze britke toči.

Stati ne, sedeti ne,
In ležati reva,
Oh! ne morem kratko ne,
Smert se razodeva.

Vedno le premetam se
Z ene strani v drugo;
Merzle kaplje me rosé
Zrelega za v trugo.

Blagor, blagor zdravemu,
Srečen pač si dragi!
Meni, čez vse revnemu,
Šli so dnevi blagi.

Razne sem zdravnike že
Na pomoč poklical,
Brihtne, znajdene može;
Dedič to bo pričal.

Zdravja ljubega le ni,
Kam se naj zatečem.
Je zdravnik, ki prav slovi,
Njemu še porečem:

Jezus, rešnik vsih ljudi,
Teže glej sirote,
Naj pečine ohladi
Tvoje moč dobrote!

Ti premnogo si terpel,
Kdo izreče rane?

*) Pristaviti moramo, da kelih s pateno ni bil tukaj posvečen; tedaj morate tam doli to opraviti. Vr.

Si na gori omedlel
Žalosti neznane!

In na križu, oh in oj,
Koliko terpljenje!
Rad terpel si ves ta boj
V moje odrešenje.

Zá-me si terpel tedaj,
Jaz za te pa ne bi?...
Kaj ti rekel bi nekda,
Bi sprejel me k sebi?

Jezus, moja si pomoč,
Moje si življenje;
Ti me krepčaj dan in noč,
Mi zljajěj terpljenje!

Če bolezen zadnja je,
Milost mi dodeli;
Duše moje zabi ne,
V sveti raj jo pelji!

S—d—n.

Čestitka

„Savinjskega Sokola“ svojemu slavnemu udu visoke
časti vrednemu častnemu kanoniku, velikemu župniku
in dekanu na Laškem,

gospodu Antonu Žuži

o priliki Njegove dijamantne sv. maše 8. oktobra 1882.

Savinjske si doline sin Ti slavni,
Iz Žalca 'zhaja Tvoj pošteni rod,
Ki čislán je v okolici povsod,
Ker je marljiv — je priden — in delavni.

Zató „Savinjski Sokol“ Ti čestita
Za Tvoj šestkrat deseti slavni god,
Kar v službo svojo klical Te Gospod,
In se zročila čast Ti imenita.

Kot človek dijamant si Ti prekrasni,
Kot mašnik dobrotljivi si pastir,
Ki seješ blagoslov, in seješ mir,
Kot narodnjak pa si uzor prejasni.

Deržava, Cirkva ste Te poslavlili,
Slovenci pa so Tvoje si ime
Globoko zapisali si v sercé,
In nikdar Te ne bodo pozabili.

V visoki starosti Te Bog ohrani
Rojakom svojim mlajšim za izgled,
Naj Tebi dodeli stotino lét,
In vse gorjé od Tebe naj odstrani!

Davorin Terstenjak.

Razgled po svetu.

Rimsko. (Dvanajst lét po vlomljenji v Rim.) Veliko
izverstnih spisov prinaša „Osservatore“ iz Rima; med
tacimi posebno tehtnimi eden je tudi spis: „Dodici anni
dopo la breccia“, to je: „Dvanajst lét po vlovu v Rim“. Vsako leto psevdoliberalni Lahi to dogodbo preslavljaajo, toda s toliko temnejši slavnostjo, kolikor bolj se od leta do leta razodeva ne kar piškavi sad, ampak naj večí nesreča kakor nasledek tega uloma, ki je goli plen in krivica. List pravi, da slovesnosti so bile čeznavadno

revne (meschini oltre il consueto). Zato tudi rogovilstvu vdani časniki le tiho tapajo s svojo kratko pohvalo. Vse žvekanje in slepila, vse umetne ploskanja nekeršanskih sekt nikoli ne bodo kos ovreči resnice, ki vsim nepristranskim ljudém kliče in razkazuje, da vlom Pijevih vrát je bil za Italijo zmota in hudournik nesréč.

Dan 20. septembra 1870, pravi „Osservatore“, je storil Italijo v zasméh ljudstev in vlád, in v znamenje neslišanih nesréč. Ako pa bi bili poslušali glas vélikih italijanskih izročil in spoštovali pravice in samostojnost Rimskega papeža, bi bili Italijani prvi izmed narodov, hodila bi Italija na čelu o ike, in v prijateljstvu kakor glava 200 milijonov katoličanov bi imela poroštvo edinstva v svojem notranjstvu, — na zunaj pa brambo, kakoršne vse samopridne in poniževavne zveze vsih oblastí in vse vojske na zemlji nimajo.

In taki nesrečni dan so zmožni preslavljeti tisti, ki se vender hvalisajo, da njih skerb v prvi versti je domovina? (Domovina, pač da, framasonska, domovina brez Boga in vere!) Ako žalujejo v spominu na Novaro, Kustoco, Vis itd., morali bi vse bolj žalovati zaradi 20. septembra, ki je vse drugač sramoten in žalosten, ki je bil naraven vzrok in vir brezštevilnih nablóg.

Taki dan preslavljeti res ni drugega kakor veseliti se zaradi neslišanih brezpostavnosti in keršenja vsaktere pravice, človeške in božje, družbinske in mednarodne, ktere so predhajale, ktere so djanja spremljale, in ki so storile, da se je Italija pogreznila v nezaupnost in v sramoto pred narodi. Pogodba laške vlade s Francijo je obljubila ne le spoštovati, ampak braniti posestvo sv. Petra in zvesto čuti, ako bi kdo skušal napasti papeževe meje. Laški ministri, z Lanz-om in Veskonti Venostam so to prisegali in zopet prisegali v obliči narodovskih zastopnikov, prisegali v laškem parlamentu, kakor tudi pred Evropo v diplomatskih opombah, prisegali kabinetom: da se nikoli in nikoli ne bo terpel napad na posestva, ki so ostale papežu; prisegali in zopet prisegali so, da že le misliti na to bi bilo sramota, skušati pa toliko kakor morsko roparstvo in nepreklicljivo žaljenje narodovskih pravic; zaklinjali so se, da kaj takega meniti o italijanski vladi bilo bi naj hujše razžaljenje, še tudi naj bridkejše, ki bi si ga italijanski neprijatelji misliti zamogli. Sam kralj Viktor Emanuel („Poštenovič“) je po grofu Ponzo di S. Martino pisal Piju IX ter se naznanoval kakor vdan sin Papežev, poln katoliškega spoštovanja do keršanskega Poglavarja, ki je poln željá skazati se maševalca in čuvaja samostojnosti papeževe.

Na take in tolike in tako slovesne obljube, tako očitne, prisežene in zopet prisežene — so pa odgovorili napadi na poslednjo mejo zemlje, ki je ostala ko pribelališe namestniku Kristusovemu; odgovor so bile laške bombe, s kterimi je bil (od teh „poštenovičev“) napaden 20. septembra. In na kakošen način? Način, kakoršnega bi se bili sramovali musulmani (turčini) sami in celó beduini. Brez napovedi vojske so bile napadene mirne papeževe mesta; vlomuhi niso spolnovali pogoj Rima po udaji; metali so vanj ogenj in smert tudi še po vdaji, in celó še med notranje Vatikanske zidove; zasramovali so na sto- in stotere načine papeža jetnika v njegovih britkostih, katoliško čutilo Rimljanov, serčnost, s kakoršno so se postavno vojskovali maloštevilni, pa hrabri in blagodušni brambarji sv. Sedeža. (Tisti „busurri“, nekaki lahonski plašarji, ki so se bili o tisti priliki v Rim pritepli, so naj gerše terpinčili verne Rimljane.)

„Osservatore“ je dalje overgel lažnjive in farizejske pretveze in izgovore, s kterimi napadniki svoje plašarstvo zagovarjajo, in vpraša: Kako vender bi se mogel preslavljeti 20. kimovec s tolikimi hudobijami, s to-

likimi nepostavnostmi? Se li zamore s toliko lahkomisljenostjo preslavljati lastna sramota? — In nasledki? Plazarji so imeli v osnovi: storiti veliko Italijo in spoštovano med narodi, ako Rim postavijo za stolnico. In kaj pravi zgodovina dalje od 20. kimovca 1870?

Ne pedi zemlje niso posilniki Rima več pridobili, neštivilne pa so nasledovale zgube. Zguba laškega vpliva na Jutrovem in v Afriki, ko je poprej toliko čast in veljavo vživala Italija po misijonarjih; večkratne odbitja laških predtvez v političkih okoliščinah; žuganja zaradi laške „irredente“; — nečast pri kongresu v Berlinu; žertve laške v Marsiliji, v Parizu in po drugih francoskih mestih, psovnanja v Novem Jorku, poniževanja v Tunisu, pobijanje Lahov v Egiptu, zaničevanje v Carigradu, smešna prederznost v Suveških zadevah, sumljivosti Anglije in Francije, splošno osamotenje nove Italije. To so laške slave po 20. kimovcu! Naštevam še druge nesreče, med katerimi so lačni rudečkarji, ki jih je polna Italija, — grozna spačenost v nravi, — čedalje več revšina, potem ko so zelo od kervi izpili in zadegali, kar so imele cerkve, samostani, ljudstvo. To so odgovori na zlagane in šarlatanske mladolaške obljube, kako bode naraščalo blagostanje ljudstva vsled vloma v Rim itd.

Nekaj pa je čudno pri tem. To namreč, da vse odkrivanje mladolaških sramot pred svetom, laška vlada — mirno ali nemirno — posluša in lista ne zapleni, ko so toliko družega zaplenjali! (V Sarajevu temu nasproti so majčkeni in ubogi nadškofijski listič „Isusovo Serce“ že dvakrat zapečatili! No, no... Čuda golemoga!)

Naznanila iz Hartuma od 8. in 18. avgusta so osodovite. Misijon v Džebel Nuba je pušen svoji osodi; misijonarji v Kordofanu so iskali v Hartum se umakniti, pa niso mogli; hartumsko misijonsko osebstvo pa je na potu proti Berberu, tedaj proti Egiptu — do 90 oseb; le samo misijonar Dichtl je ostal, pa zaradi nevarnosti preoblečen; — hudobneži so že sklenili, na kateri način ga bodo umorili, kadar prilomastijo prekucuhi — njih 40.000, ki so še par dni od Hartuma in zaradi deževja niso mogli bližej. V Hartumu pa je komaj 2000 vojakov. Cerkev si je misijonar priravnal v neki zasebni hiši, pravo misijoniše s cerkvijo in vertom je zapušeno. Vsi kristjani se pripravljajo k odhodu. Vsako noč se boje rogovilstva. Vse prebivalstvo, tudi boljši mohamedani so žalostni zaradi odhoda misijonarjev. Pri vsem tem je g. Dichtl na cesarjev god imel slovesno opravilo in Te-Deum. Naj poslednjiše pravi, da iz Kordofana imajo boljše naznanila, — pri tem pa tudi, da je El-Obeid napaden, in sklep: Če je zmagan Kordofan, bode tudi po Hartumu in po Sudanu!... Misijonar prosi, naj se moli zanj.

Misijoni med pogani so l. 1881 imeli velik vspéh. Bilo je keršenih 18 tisoč 993 odrašenih poganov in 235 tisoč 961 otrok. Pariško semenišče za zunanje misijone biva že čez 200 lét in samo v tem stoletju je poslalo čez 1000 misijonarjev v velike dežele zadnje Azije. Sedanja časa ima ondi 604 misijonarje v 25 apostolskih vikarijatih z ravno tolikimi škofi. Te evropejske misijonarje podpira 418 domačinskih mašnikov iz Kine, Indije in Anam-a. Njih vrednost je toliko večja, ker vedó besedo, šege in navade svoje domovine in si lažje zupanje ljudstva pridobijo. Zraven teh je še 2825 katehistov, ki učijo keršanski nauk, pripravljajo ljudi na prihod misijonarjev, jim strežejo v opravljanji božje službe itd.

Bratovske zadeve.

Koledar za prihodnji teden:

23. vinotoka. S. Severin šk. — 24. S. Rafael višji angelj. — 25. S. Bonifacij p. — 26. S. Demetrij m. — 27. S. Frumencij šk. — 28. Ss. Šimon in Juda ap. — 29. Dve in dvajseta nedelja po Bink. S. Narcis šk.

Zahvale:

Št. 105. Petindvajsetletna oseba je nad dva meseca hudo terpela, vsaki dan po štiri, petkrat bila od kerča tako zvita, da ni v tem trenutku nič vidila in nič čutila. Priporočila pa se je Lurški Materi Božji, in odkar je tudi rabila lurško vodo, se čuti že nad tri tedne popolnoma zdravo. Zato izreka Lurški M. B. očitno in naj priserčnejši zahvalo.

Št. 106. Po triletni hudi bolezni na nogah na priprošnje N. lj. Gospé presv. Serca, sv. Jožefa in sv. Frančiška Ksav. mi je toliko polajšano, da zamorem že k božji službi hoditi. Hvala večnemu Bogu in njegovim svetnikom!

Imé?

Št. 107. Priserčna zahvala bodi večnemu Bogu, Mariji, Naši ljubi Gospéj in sv. Jožefu za pomoč v veliki sili, in priporočam se še nadalje v pobožno molitev.

A. L.

Št. 108. Mojo 2½letno hčerko napadla je bila huda bolezen, škerlatnica; zelo sem bila v skerbéh, ker otrok je že od natore bolj slaboten. Z zaupanjem se zatečem k Naši ljubi Gospéj, Pomočnici bolnih in žalostnih; opravljali smo devetdnevnic, da bi otrok bolezen srečno prestal; obljubila sem uslišanje razglasiti: hvala Bogu, bolezen je bila prestana; ali komaj par tednov, otrok zboli za osepnicami, zopet opravljamo devetdnevnic; minula je bolezen srečno, ali otrok je zamogel le jecljaje kako besedico povedati; prosimo in molimo zopet, naučimo tudi otroka, da zjutraj in zvečer ponavlja (červavno težko) lepe besede: „ljuba Gospá presv. Serca, sprosi mi zdravje!“ Tisočerna hvala in zahvala Bogu in Naši ljubi Gospéj presv. Serca! hčerka je popolnoma zdrava — in to brez zdravnika.

L. O.

Št. 109. Ponižna zahvala Mariji Materi milosti, za pomoč pri učenju.

Na Dunaji, 18. vinot. 1882.

Janez J.

V molitev priporočeni:

Oseba, ki že delj časa terpi velike bolečine v očéh in je v nevarnosti zgubiti ljubi pogled, je živo priporočena, da bi ji Bog na priprošnje N. lj. Gospé, sv. Jožefa in sv. Lucije podelil ljubo zdravje, če je njegova sv. volja. — Štirinajstletna deklica, ki je ravnokar stopila v zavod „de Notre Dame“, da bi ji Kristus dal gnado stanovitnosti in vdanosti. Kratka molitvica in zdihljaj k Mariji pomagati zamore hitro. — Mladeneč na razpotju. — Dva brata v vojaškem stanu za ohranitev ljube nedolžnosti in poštenosti. — Mlad duhoven za zdravje, kterega še vedno pogreša. — Hudobna ženska za poplajšanje in mir. — Več oseb za gnado stanovitnosti v tretjem redu sv. Frančiška. — Družina v hudih stiskah. — Sorodnik v hudih telesnih zadevah. — Šolar, da bi se lahko in dobro učil, pa bogaboječ ostal. — Oseba s prehudimi bolečinami v glavi, ki ji nobene zdravila ne pomagajo, serčno priporočena v bratovsko molitev, da bi po milostnih priprošnjah N. lj. G. presv. Serca zdravje dosegla. — Nekdo v prav hudih časnih in dušnih zadregah serčno priporočen. — Neka družina prosi za zdravje in srečo na duši in na telesu — na prošnje

N. lj. Gospé in sv. Jožeta. — Neka deklica, da bi jo Bog vodil po potih, kakor je nji v zveličanje. — Bolna oseba za pomoč na priprošnje N. lj. G. presv. Serca. — Dve, že več lét bolni osebi, se priporočati v bratovsko molitev, da bi po priprošnji Lurške Matere Božje, sv. Deodata in sv. Stanislava zadobile ljubo zdravje, ako je Bogu na čast in njima v zveličanje. Uslišanje se bode razglasilo. — Mariji, ljubi Gospéj presv. Serca in vsim udom te molitvene družbe živo priporočam svojega brata, ki ga je zadela žalostna bolezen, da je postal zmešan na pameti. K Mariji se tedaj obrnem; sej je imenovana „Otetnica brezupnih“.

Opomini k modrosti.

(Iz bukev Sirahovih, iz XXXVIII. pogl.)

23. vinot. Najvišji je ljudém vednost dal, da naj bi ga v njegovih čudežih čistili.

24. Sin, ne zaničuj sam sebe v svoji bolezni, temuž Gospoda prosi, in on te bo ozdravil.

25. Odverni se od greha, in poravnaj svoje dela, in svoje serce očisti vsacega greha.

26. Svojega sercu ne vdajaj žalosti, ampak odganjaj jo od sebe; in spominjaj se prihodnjih reči.

27. Spominjaj se moje sodbe; zakaj ravno taka bo tvoja:

28. včera meni, danes tebi

29. Pismarjeva modrost pokoja potrebuje... S kakošno modrostjo bo napolnjen on, ki za drevo derži, ki se s šibo baha? ... (To je: Učenik, duhoven, sodnik potrebuje pokojnega časa, da si potrebno modrost in učnost prilastuje.)

Listek za raznoterosti.

Katoliška družba napravi 22. oktobra prvo Tomboło za letošnjo zimsko dobo, ktere čisti dohodki so namenjeni za uboge Vincencijeve družbe. Družba se zdaj nahaja prav v slabem denarnem stanu; kdor se toraj tombole vdeleži, ima dva dobička: 1. upanje do činkvina ali celó tombole; 2. gotovi dobiček za dušo, ki nikoli ni zgubljen in je več vreden kot 100 „činkvinov“.

Podobice in pravila za molitveno družbo: „Zaveza Marijine ljubezni“ se dobivajo v katol. bukvarni. Zvezčič 100 podobic stane 1 gl.

Iz Kroepe. Valed kóz je bila šola zaperta, pričela pa se je zopet 8. t. m. po sv. maši. Prečastiti gospod župnik Janez Kapuz so s prav ginljivim nagovorom otrokom dali primérnih nauk, so jih k večjemu spodbudku s podobicami obdarovali in jim obljubili, da jih hočejo tudi med letom večkrat obiskati in jim daril prineesti, ako bodo pridni. Prava razmera duhovnega očeta do duhovnih otrok. Bog nam še mnogo lét ohrani verlega gosp. župnika!

Bogoskrunski rop se je zgodil pretekli teden v Gorici v mestni farni cerkvi sv. Ignacija (ali v jezuitovski cerkvi). Neki potepuh je ukradel zlato verižico s podobe presv. Device na stranskem oltarju. To je že tretji rop, s katerim so roparji v malo letih oskrunili to podobo. Toraj pozor cerkvenim predstojnikom, koder so v cerkvah na altarjih dragocenosti!

V Döblingu pri Dunaju je 17. t. m. umerl baron Jožef Marojčič, fzm., 70 lét star. Bog mu daj večni mir!

V Zagrebu je bil 12. t. m. zopet potres, ki je terpel čez dve sekundi in je napravil velik strah.

V Mariboru bodo čč. oo. frančiškani tridnevno sv. Frančiška Asiškega obhajali 27., 28. in 29. vinotoka (okt.). O tej priliki bodi opomnjeno, da verli ondodni P. gvardijan Kalist Heric so bili tudi pri ljubljanski dotični tridnevnicí vse dni pričujoči.

Iz Adrijanopola, 11. okt. Naš vesoljni prednik, ki obiskuje samostane od Vstajenja J. Kr., potuje danes iz Varne v Bukarest, — od ondod v Levov, kjer tudi imamo en samostan. (Druzi naznanil zdaj ni, ker ni še bilo tje dospelo poslednje poslanje 220 gl. [veči del za sv. maše] in dotično pisanje. Vr.)

Dobrotni darovi.

Za študentovsko kuhinjo: Č. g. J. Jakelj 5 gl. — Č. g. župnik Anton Jamnik 5 gl. — Č. g. prof. Tomo Zupan 5 gl. — Č. g. R. Merčun 1 gl. — Č. g. župnik B. B. 1 gl. — Č. g. župnik J. Alijaš 1 gl. — Č. gsp. kapl. Fr. Mekinec 1 gl. — Preblagi gosp. T. 5 gl. — Č. g. Šimen Kosmač 5 gld. — Preč. g. kan. prof. dr. Mat. Leben 5 gl. — Neimenovan čast. gospod 1 gl. — Č. g. P. 1 gl. — Č. g. kaplan Avg. Turk 3 gl. — Č. g. kaplan Anton Nemec 1 gl. — Č. g. župnik Jak. Dolenc 3 gl. — „V zadostovanje ljubezni do bližnjega“ 10 gld. — Preč. gosp. prof. dr. Jan. Svetina 2 gld. — Č. g. kaplan T. Potočnik 2 gl. — Č. g. kn. škof. kapl. Ant. Koblar 2 gl. — D. 2 gl. — Nekdo s K. 2 gl.

Za pogorelce pri sv. Magdaleni nad Idrijo: Č. g. kaplan Avg. Turk 2 gl. — Iz Smlednika po č. g. župniku 7 gl. 20 kr.

Za pogorelce v Cerovcu v Stopiški fari: Pn. g. kan. dr. A. Čebašek 5 gl.

Za Tirolce s povodnijo poškodovane: Neimenovana družina 10 gl.

Za cerkev v Bohinjski Bistrici: Neimenovana družina 5 gl.

Za opravo ubožnih farnih cerkev naše škofije: Ana Skofič 50 kr. — Iz Podkrajja 1 gold. — Neimenovana 40 kr. — Po čč. gg. Uršulinaricah v Ljubljani 7 gold. 20 kr. — Z Rovt nad Logatcem 9 gl. — Z Lipoglavu 10 gl. — Po č. g. stolnem vikarju J. Erkerji 5 gl. 6 kr.

Za družbo sv. Vincencija: Po č. g. M. Kolarju 3 gl. Za sv. Detinstvo: Po č. g. A. Keržiču 10 gl. — L. O. 1 gl. 20 kr.

Za afrikanski misijon: Dobr. po preč. g. kan. A. Zamejcu 1 gl. — Iz Smlednika po č. g. župniku A. Klemenju 3 gl.

Za misijone v Kini: Neimenovan 1 terdnjak. Za Marijino družbo: Preč. g. kan. dr. L. Klofutar 1 gl.

(Drugi dar. prih.)

Pogovori z gg. dopisovalci.

G. dr. Jegl. v Sar.: Ako bi dop. ne bil dosp., bodi poved., da zaboja nista v Br., ampak v Siseku pri sped. g. J. Rankel-nu. — G. L.—č: Precej prihod. Bratovski pozdrav. — Onému tam-čez: „Conj. m.“? Malo skrivnostno in previsoko, — bom počasi študiral. Quoad caetera — lubentissime per se. — G. —l— na K.: Ravno došlo. Vse verlo in dobro. Bog plati!

Za tako posebno obilne in priserčne sočutja oziroma na osemnajstega oktobra in ob enem v prid naše ubožne šolske mladine ne najdem besed, da bi se mogel spodobno zahvaliti. Prijateljstvo — živelo!

„Daničar“.